

Pomalů se blížíme k dešti. Je dusno.

Upřímně řečeno, jde, dle našeho názoru, o jedno z míst, které lépe vypadá na fotografiích, než ve skutečnosti. Není totiž nijak rozsáhlé, krátká procházka vystačí tak na deset minut. Každý se tam ale rád zastaví. Stovky kilometrů na všechny strany odsud totiž nic není a po dlouhém řízení je vítáno každé rozptýlení.

Nebe bez poskvrny a poskytuje nám tak ideální pozadí pro fotografie zvláštních kamenů, čehož rádi využíváme.

Vlastně na to místo rád vzpomínám. Kromě jiného se mi zde konečně udělalo trochu lépe.

Krajina se cestou pomalu mění. Je stále více zelená, buš je hustší, pomalu se objevují malá (ale četná) termitišť. Všude okolo silnice leží voda, občas i na ní. Mnoho dravých ptáků krouží po obloze číhaje na kořist. Přes silnic přebíhá spousta ještěrek všeho druhu.

V Tennant Creeku bereme levný benzín a počítáme spotřebu z Alice Springs (504 km). Vychází to na 10.2 l/100 km (jeli jsme tak 110 km/hod), což znamená návrat k normálu. Holden si spokojeně ševelí.

Dalších 160 km do Renner Springs je už jasné, že ráz podnebí se nevratně mění. Mračna, která jsme už z dálky pozorovali jsou zakrátko nad námi. Vedro začíná být více vlezlé.

Uvědomili jsme si, že jsme ještě nezískali foto jedné z kulis vnitřní Austrálie – větrného čerpadla, máme tedy co napravovat, protože jich potkáváme hned několik.

V Renner Springs kempujeme, pereme a hlavně neustále zaháníme stovky moskytů. Nutno ovšem přiznat, že první bitvu s tímto otravným hmyzem jsme prohráli.

Kousek vedle tábořiště je také jedno větrné čerpadlo a jsme přírodou přinuceni pořídít další fotografii, za čerpadlem se vytvořila krásná duha.

K našemu rozčarování v noci v podstatě neklesá teplota a my poprvé po delší době nemůžeme spát. Navíc nedaleko nás se rozhodli naložit přes noc krávy do jednoho road trainu o čtyřech návěsech a to jim trvá skoro až do rána.

Katherine Gorge (Nitmiluk) National Park, 24. 2. 2001 – 25. 2. 2001

30 km od města Katherine, které je třetí největší v oblasti, se nachází tento park rozprostírající se okolo řeky Katherine River na 180 352 hektarech. Park se dělí na dvě části: Edith Falls a jižní oblast strží, kterých je tam hned 13. Obě části jsou spojeny trasou pro pěší dlouhou 66 km, na kterou je třeba počítat několik dní. Kratší vycházky okolo řeky vám dovolují si vybrat, kterou část řeky chcete spatřit, což v podstatě záleží jen na vaší fyzické kondici. V obou částech parku jsou vybavené kempy.

Krásu Katherine Gorge je také možné obdivovat z vody, mnoho turistických kanceláří provozuje lodní vyjížďky. Ty jsou ale ve valné většině dostupné pouze v období sucha. V období dešťů, kdy je řeka rozvodněná, jsou buď tyto výlety zrušené, nebo silně omezené. Zůstává však ještě možnost prohlédnout si vše ze vzduchu během vyhlídkového letu.

V této oblasti žijí sladkovodní krokodýli, ale při povodních se sem může dostat i krokodýl slánvodní. Zde je na místě upozornit, že sladkovodní krokodýl (freshwater crocodile či familierně „freshie“) není nebezpečný, zatímco slánvodní krokodýl (saltwater crocodile či přátelsky „saltie“) je zabiják. Jménem se nenechte mýlit, obývá jak slané, tak sladké vody. Poznáte ho podle mohutných širokých čelistí, které jsou u freshieho spíše protažené. Saltie dorůstá až neuvěřitelných 7 metrů a je to přirozený lovec, který má tu vyjímečnou vlastnost, že útočí i bez důvodu a bez varování. Z vody dokonce dokáže i vysoko vyskočit, když se mu chce, i na souši dokáže být mrštný, našťásti je ale od přírody líný a tak na břehu jsme povětšinou v bezpečí. V oblastech jeho výskytu je třeba bezpodmínečně dodržovat jistá pravidla, která vám na každém kroku připomínají výstražné cedule a značky. Například, pokud rybaříte, nikdy tak nečiňte dvakrát na stejném místě. Poprvé si vás očihne a po druhé... chramst... Zrovna tak čistit a kuchat ulovené ryby na břehu není nejlepší nápad. Kempovat je rozumné co nejdále od břehu, koupat se ve vodách, kde se tito krokodýši mounou vyskytovat, není rozumné nikdy.

Po dlouhé nudné jízdě zelenou buší místy připomínající spíše močál přijíždíme do Katherine, je hrozné vedro. Ochladit se lze pouze ve Visitor Centru, kde získáváme informace o geologickém vývoji Katherine Gorge. Řeka zde již miliony let hlodá do podloží a tím vytvořila tento ohromný kaňon.

Přímo proti těmto vysvětlujícím tabulím jsou jiné vysvětlující tabule, které odhalují náhled domorodců na tento kraj. Jejich interpretace vývoje krajiny začíná takto: „Katherine Gorge svořili naši předci. Proto nám patří.“

Musí v tom být silná dávka schizofrenie, být aboriginem. Divím se, že ty rouhačské geologické cedule trpí.

Kempujeme mezi zvláštními stromy. Jsou na nich stovky černých pytlů. Jsou to ovocní netopýři. Se západem slunce se probouzejí a odlétají hledat potravu. Na večerní obloze je jich několik zdánlivě nekonečných pruhů. Jeden malý se učí létat a využívá k tomu našeho auta a nedalekého stromu.

Můžeme si ho tak zblízka prohlédnout. Nejvýraznější rys představují háky na předních končetinách, které využívá ke šplhání. Bohužel holý kmen eukalyptu, který se rozhodl využít jako startovací zařízení, mu nedává příliš mnoho příležitostí zaseknout se ve snaze vyšplhat co nejvýše a mnohokrát padá. Urputně však znovu a znovu zkouší překonat tuto překážku.

Nakonec se mu to podařilo a odletěl asi 20 metrů daleko na další strom.

Na dámských záchodcích na Lenku vykváklo několik žab, na pánských jsem měl možnost pozorovat dálnici oranžovo-zelených mravenců střední velikosti (lehce pod 1 cm). Žabičky jsou známé a roztomilé Green Tree Frogs. Jsou v severní oblasti běžné a často je lze spatřit právě na záchodcích, sprchách či prádelnách – vyhledávají teplo a vlhko. Na můj vkus je tady teplo a vlhko všude, ale kdo chce kam, pomozme mu tam. Green Tree Frogs se živí velkým hmyzem a pavouky. Děkujeme.

Pamatujete na návštěvu botanické zahrady, kde ve skleníku rostou exotické rostliny. Pamatujete se na vzduch, který byl uvnitř skleníku – těžký, vlhký. Tak takhle přesně to vypadá zde. Doufáme, že pobyt v sauně je tak zdravý, jak se říká, zatím jsme v ní dva dny a máme jí dost.

Naplánovanou procházku Windolf Walk dlouhou 8 km, jež nás vede k první strži, absolvujeme brzy po ránu. Největší atrakcí se stávají 3 baobaby, což jsou první exempláře svého druhu, které jsme potkali.

Jsou to hezké a zajímavé stromy. Jejich výskytem je známá zejména Západní Austrálie a my doufáme, že se na ně budeme moci podívat.

Katherine River je (překvapivě) rozvodněná. Poslední část cesty z Pat's Lookout je pod vodou a tak spontánně zařazujeme horolezecké prvky, abychom dosáhli svého cíle – výhledu na divoké peřeje.

Upřímně řečeno jsme nedávno viděli hezcí kaňony (Kings Canyon) a tak nejsme nijak odvázaní.

Projevuje se na nás problém dlouhodobého cestování. Po určité době se nutně dostanete do fáze, kdy si říkáte: „Á, další vodopád... další kopec,“ a podobně.

Rozhodli jsme se, že se radši pojedeme podívat na baobaby a nabíráme směr západ: Gregory National Park. Poprvé ale pocítujeme, že je období dešťů a ačkoli my zatím máme poměrně štěstí, všude okolo nás se prohánějí cyklóny. Cesta je uzavřená. Je to provedeno jedinou cedulí, na výpadovce z Katherine. Značka říká: silnice je

Wangi Falls

neprůjezdná 217 km od tohoto místa. Podle mapy usuzujeme, že to je rozvodněná Victoria River.

Uděláme tedy nejdřív kolečko po parcích zde na severu a pak zkusíme do Gregory projet znovu.

Litchfield National Park, 25. 2. 2001 – 26. 2. 2001

Tento park najdete 130 km jižně od Darwinu. Nabízí v hojné míře vše, co park v tropech nabízet má. Hustou vegetací, množstvím zvířeny, včetně krokodýlů, vodopády, záleží jen na vás, co vlastně hledáte. Jedním z výrazných rysů parku jsou také termitiště.

Oblast je přístupná po asfaltové silnici, která nedávno nahradila gravel road. Stále ještě ale 4WD v parku hojně využijete, pokud chcete navštívit Lost City, pískovcové město.

Litchfield je proslulý svými vodopády, je jich zde několik a jsou překrásné. Jmenují se Wangi, Florence, Tjajnera a Tolmer. Buley Rockholes je úžasné místo, kde horská říčka stéká po skále a plní kaskádu tůňek, ve kterých v bezpečí rádi svlažíte svá těla, toto místo je bez krokodýlů.

Obecně lze doporučit návštěvu tohoto parku mimo období dešťů, kdy se ale musíte spokojit s tím, že zem a vegetace jsou sluncem vysušené, vodopády jsou spíše pouhé čůrky a potkáte zde tisíce turistů, kteří sem z nedalekého Darwinu, stejně jako vy, rádi zavítají.

V období dešťů (a to platí obecně pro celou oblast severu Austrálie) zde budete sami, či skoro sami, rozvodněné řeky předvádí burácivé divadlo a z přírody je cítit její síla. Není to ovšem zadarmo. Budete se dusit vedrem ve 100 % vlhkosti. V noci, pokud nebudete spát v klimatizovaném hotýku, místo spaní budete co chvíli ždímat spacák ve stanu, který nejde pořádně vyvětrat, protože vzduch se ani nepohne a venku stejně číhají miliony moskytů. Přeplněné řeky jsou vylité ze břehů a mohou vám zabránit pokračovat v plánované cestě. Všude jsou nenažraní a od přírody nasraní slanovodní krokodýli, kteří se v tomto období mohou dostat prakticky kamkoli.

Výběr je jen na Vás. My nelitujeme.

Už cestou do Litchfieldu obdivujeme stovky a stovky termitišť, která lemují silnici. Jak postupujeme na sever, jsou tyto stavby větší a větší a zde již dosahují rozměrů a četnosti, kterou jsme zdaleka nečekali.

Kempujeme v tábořišti u Buley Rockholes, kde kromě ohnišť na BBQ není nic. Při přípravě večere se na nás přiletěla podívat Kookaburra. Sedla si na větev nad námi a směje se nám. Smějeme se také, máme tyto ptáčky rádi a jejich smích nás provází prakticky po celé Austrálii. Jdu pro foťák, protože stále nemáme Kookaburru zvětšenou, ale to jsem asi neměl dělat. Smíšek v té chvíli upustil poctivý ptačinec na Lenčino lehátko a zmizel v pralese. To jsou nám způsoby! Kookaburra (ledňák obrovský) funguje často místo budíku, neb ráda spustí svůj nakráplý smích brzo ráno a jakmile začne jedna, ostatní se rády přidají.

Počasí se nad námi smilovalo, udělalo se celkem příjemně a tak lehce usínáme.

Ráno bereme postupně atrakce v Litchfieldu. Začínáme koupelí v Buley Rockholes, což nelze než doporučit. Osamocení uprostřed tropické přírody se cachtáme v osvěžující masážní koupeli. Přístup ke kaskádě je uměle zpevněn, ale vypadá to přirozeně.

Poté navštívujeme vysokánské Florence Falls, kde je hezká vysutá plošina, odkud je lze příjemně pozorovat.

Termitišť

Okolo Tolmer Falls vede hezká procházka, kterou nadšeně absolvujeme. Cestou potkáváme několik ještěrek, z nichž jedna nám zapózovala před objektivem.

Menší procházku, která nás zavedla nad vodopády, také nevynecháme u Wangi Falls, které jsou ze všech vodopádů asi nejhezčí. Obě ramena vodopádů padají dolů s úctyhodným hřměním. Zde se dá i v jezírku pod nimi koupat, bohužel to je teď zakázáno kvůli krokodýlům, kteří se sem mohou dostat.

Navštěvujeme ještě Tabletop Swamp, kde máme poprvé možnost detailně si prohlédnout ještěrku Frilled Lizard. Ta je bohužel příliš fajnová, než aby se nechala vyfotit, takže nám nezbývá než doufat, že ji ještě někde potkáme.

Zastavujeme se také u Termite Mounds, kde jsou magnetická termitišť. Ta jsou zvláštní tím, že jsou jen několik centimetrů široká a orientovaná severo–jižně. Je to způsob, jak se termiti snaží regulovat teplotu uvnitř obydlí. Slunce, když pálí nejvíce, svítí jen na tu úzkou hranu. Kromě magnetických, jsou tu i klasická „Cathedral“ termitišťe a zde jsme se opravdu neubránili ohromení, když jsme se odvážili dojít až na dotek k nim. Jsou prostě obrovská. Některé exempláře měří až šest metrů! Nejlepší je, že to nejsou vůbec výjimečné stavby, lesy jsou jich zde plné. Opravdu by mne zajímalo, jestli je v Austrálii víc much, mravenců, moskytů nebo termitů. Je možné, že právě těch posledně jmenovaných, protože termiti zde spotřebují více trávy než všechna ostatní zvířata dohromady. Jejich stavby jsou výsledkem dlouholeté termití práce – kasta dělnic se stará jednak o potravu pro královnu a pro vojáky, a jednak mísí jí se slinami, čímž získávají výborný stavební materiál. To, co vidíme jako stavbu na povrchu, má svůj ekvivalent v podzemí. Vojáci australských termitů nemají kusadla, nýbrž bodec na hlavě, kterým vylučují lepidlo, které protivníky znehubuje.

Opouštíme Litchfield směrem na Darwin.

Potkáváme krokodýlí farmu a chceme si ta milá zvířátka prohlédnout zblízka. Bohužel není turistická sezóna. Nikdo se o nás nezajímá, pouze nám jedna paní nabídla, jestli nechceme koupit něco z drahých suvenýrů. Nechceme.

Kempujeme 30 km před Darwinem v Howard Springs. Kemp jsme našli podle seznamu Big4, což je značka sdružující kempy s určitou úrovní. Jsou sice o něco dražší (noc pro dva přijde na něco okolo 20 AUD), zato vždy máte k dispozici bazén, pračku (za tu se platí většinou extra), kuchyňku apod.

My tu jsme hlavně kvůli tomu bazénku. Právě se v něm rochňáme.

Večer popijíme po dlouhé době víno. Počasí se umanulo a tak teplota našeho oblíbeného nápoje klesla pod 30 °C, čehož s radostí využíváme.

Prohlídku Darwinu začínáme v ColorPix, kde necháváme vyvolat další filmy. Brouzdáme městem a navštěvujeme pláž. Ta je úžasně barevná – plná fialových, žlutých a dalších různě barevných kamenů a kamínků. Samozřejmě je tam nemůžeme nechat jen tak a hojně se vybavujeme suvenýry. Právě jsme úplně dokončili cestu přes Austrálii z jihu na sever. Ještě nikdy jsme žádný kontinent takto nepřekonali. Chvilí se tím pocitem rozmazlujeme.

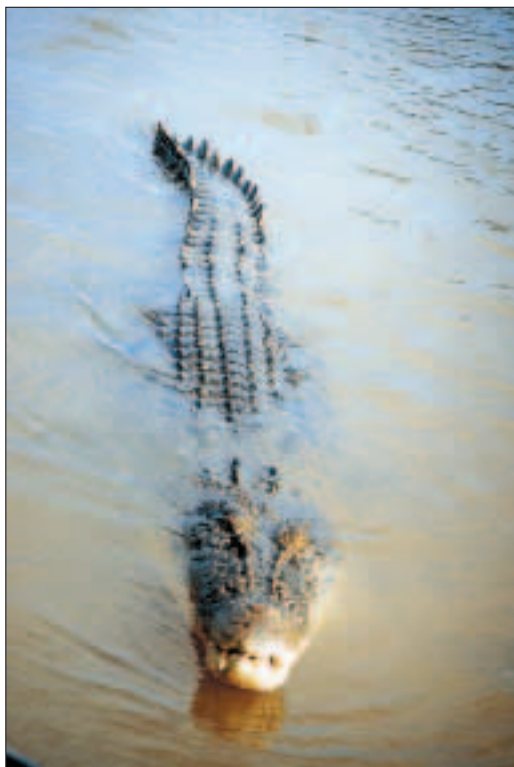

Pláž samotná má do idylky poměrně daleko: začíná zase pršet, Lence je špatně, kousek od nás se pod stromy válí partička ožralých domorodců, voda je špinavá, v moři se nedaleko od břehu rýsuje ropná plošina.

Co se vody týče, ke koupání rozhodně neláká. Myslím, že je zde na místě zmínit Box Jellyfish. Jsou to smrtelně jedovaté medúzy, které se v celé severní tropické oblasti Austrálie vyskytují od října do května a znemožňují koupání. Jedna takhle neforemná medúza dokáže bolestivě usmrtit až tři dospělé muže. Při poranění jako první pomoc funguje ocet – je třeba ho hodně nalít na ránu. V každém případě je třeba okamžitě vyhledat lékaře. I zdánlivě malá rána dokáže způsobit nebezpečné křeče.

V inkriminované době na australských plážích naleznete místní specialitu: ochranné sítě, uvnitř kterých se dá koupat, pokud po moři nevýslovně prahnete. Nutno ovšem upozornit, že ani tahle ochrana není stoprocentní. Našemu kamarádovi se stalo, že se uvnitř téhle sítě koupal, ale byl zasažen odpadlým chapadlem medúzy, které samozřejmě ochranou lehce pronikne a ač mrtvé, stále obsahuje váčky s jedem, které automaticky prasknou při dotyku.

Štěstí je, že se Box Jellyfish vyskytují pouze pár desítek metrů u pobřeží. Stačí si lodičkou poodjet na bezpečnou vzdálenost od břehu (zde je zcela na místě nechat si poradit místními) a zde se pak můžete cachtat do aleluja. Totéž se týká potápění.

Saltie

Fotky z ColorPix jsou skvělé. Buď jsme se naučili fotit, nebo nám ty první fotky opravdu skazili.

Ve chvíli, kdy se deštík změnil na nefalšovanou tropickou průtrž mračen, již sedíme v autíčku, krokem opouštíme Darwin směrem na Kakadu. Říkáme si: kam se dnes vrátím?? Dokonce jsme museli zastavit, než nejhorší slejvák přešel, on se totiž zapomněl našich stěračů zeptat, co si o tom myslí. Obávám se, že to nebylo nic hezkého.

Po několika kilometrech na Arnhem HWY se ocitáme u Wetland Information Center,

kde nás zaujala nabídka na projížďku lodí po Adelaide River a pozorování skákajících krokodýlů (salties). Kousek vedle je opuštěné parkoviště, ač ne zrovna ideální, nicméně nedostatek jiných možností nás nutí zvolit ho za dnešní stanoviště.

Stále prší a tak večeríme v autě.

Když jsme začali stavět stan, na povrch vyplula nepříjemná pravda: nocleh s námi sdílí tisíce moskytů. Vybíjíme pár desítek těch, kteří se s námi dostali do stanu a za bzučení ostatních, jež připomíná zvuk malé elektrárny, se snažíme usnout, což se nám nedaří.

Máme za sebou děsivou noc. Vedro a mokro. Vydýchaný vzduch v nevyvětratelném stanu. Tisíce moskytů bzučících všude okolo. Když už se náhodou někomu chtělo usnout (já to nebyl), vzpomněl si na ty krokouše, co jsou pryč všude okolo.

Ráno probíhá ve znamení zoufalé snahy o hrdý ústup, ale nedá se zakrýt smutný fakt, že pany tohoto parkoviště jsou moskyti. Asi tak 400 – 500 si jich vezeme zabalených ve stanu.

Těšíme se na lodičku.

V ceně 25 AUD/osobu je i malá snídaně s kávou. Zpočátku se zdá, že pojedeme sami, ale po chvíli přijíždí minibus s asi dvaceti turisty. Pobaveně je pozorujeme, jak se ohánějí za každým moskytem a někteří z nich nedůvěřivě koukají pod ubrusy, jestli tam nejsou schovaní pavouci.

Samozřejmě, že tam jsou. Jsme v Austrálii.

Konečně vyplouváme a všichni jsme se shromáždili na horní palubě a čekáme až kus masa připevněný na dlouhém prutu přiláká prvního saltieho. Počet fotoaparátů, dle mého odhadu, lehce převyšuje počet pasažérů.

Téměř nikdo nečekal, že se první kousek objeví už asi po dvou minutách. V sekundě se temná nenapádaná rýha ve vodě změnila na krokouše, tan vyskočil dobře metr nad hladinu (přesto ten skok vypadal dost líně) a chňapl po masě. Ozval se velmi nepříjemný zvuk, jak čelisti sklapy naprázdno, neuspěšný krokodýl spadl zpět do vody a jak se za ním zavřela hladina, jakoby tu nikdy nebyl.

To se opakuje ještě dvakrát, než mu paní, co s prutem vždy ucukne, dá šanci a on si konečně může pochutnat. Pak saltie líně odplouvá ke břehu a my pokračujeme dál po proudu.

Je období dešťů. Krokodýli nyní žijí po celé ploše zatopeného území a proto je jich v řece méně, než v období sucha, kdy navíc mají větší hlad a proto turistům předvádějí asi ještě lepší divadlo, než nám.

Za chvíli už vidíme další vlnící se monstrum, jak se k nám pomalu přibližuje od břehu, kde má hnízdo. To je označené fáborkem, což není práce místích z turismu žijících lidí, ale vědců, kteří krokodýli zkoumají. Tenhle macek měří okolo pěti metrů a je o něco hbitější při pokusu uchvátit maso. To už jsme s Lenkou opustili plnou horní palubu a sešli dolů, kde jsme sami a odkud máme detailní pohled na krokouše. Dělí nás od něj jen okénko a musím přiznat, že jsem se docela bál, když si nás tak prohlížel a, možná se mi to jen zdálo, zahlédl jsem v jeho očích skrytý zájem. Fotíme jako o závod.

Celkem jsme měli možnost pozorovat pět krokodýlů a dva z nich byli opravdu pěkní mackové kolem čtyř až pěti metrů délky.

Aboriginské umění na skalních stěnách.

Překvapilo nás, kolik jich v té řece je. Nikdy jsme varování před krokodýly nebrali na lehkou váhu a po tomto zážitku už něco takového nehrozí.

Zajímavé je, jak jsou ta zvířeta teritoriální. Hranice jednotlivých území se dala lehce vyzorovat. Jedinec, který lodičku následoval se zde zastavil a po chvíli zamířil zpět odkud původně vyplul. Přibližně v té chvíli se již vyplatilo podívat se po směru plavby, protože to znamenalo, že jsme již na území jiného saltieho a opravdu, za chvíli již vlnění vody vypovídalo o dalším ještěrovi ukrytém ve vodách.

Na to, co by s námi bylo, kdyby se s lodí něco stalo, radši nemyslet. I kdybychom dokázali uniknout mohutným čelistím, čekaly by nás při návratu do civilizace mokřiny s tisíci moskytů a jiné havěti. Odhahuji, že běžný člověk dokáže překonat tak 100 metrů místního terénu, než mu dojdou síly.

Hodinka plavby rychle uplynula. Pokračujeme do Kakadu.

Kakadu National Park, 28. 2. 2001 – 2. 3. 2001

Patrně nejznámější park Austrálie je zároveň i parkem největším. Pod jeho správou spadá úctyhodných 20 000 km². Nejvýraznější rys tvoří Arnhem Land Escarpment. Pro tohle slovo jsem nenašel uspokojivý překlad („příkrá stěna hory“ se mi nelíbí). Je to vlastně bývalý břeh moře, vytvořený před dvěma miliardami let. Parkem probíhá v délce 500 km.

Park spravují aboriginini. Je to poznat na vstupném (32.50 AUD), které je stejné jako u Ayer's Rocku. Nicméně podmínky zde jsou přece jen turisticky příjemnější.

Stoupáme na Escarpment.

Vstupenka je platná 14 dní a uvnitř parku je mnoho kempů se základním vybavením, kde lze kempovat bez dalšího poplatku. Samozřejmě, pro pohodlnější turisty jsou zde i plně vybavené resorty a komerční kempy. Návštěvníků sem ročně přijede na 200 000, z toho naprostá většina v období sucha, ale ty, kteří jsou ochotní poprat se s vedrem a vlhkem, zde čekají atrakce parku v plné síle. Takových lidí v posledních letech stále přibývá. Nutno ovšem upozornit, že některé cesty mohou být v období dešťů uzavřené.

Ať již přijedete kdykoli, nezapomeňte si repelent, klobouk a dobré boty na chůzi.

Se vstupenkou dostanete poměrně obsáhlou publikaci o parku, kde je dostatek informací. Pokud potřebujete upřesnit ještě některé jiné detaily (stav silnic), navštivte Bowali Visitor Centre.

Parkem protékají tři hlavní řeky West, South a East Elligator Rivers. Ty pojmenoval v roce 1818 badatel Phillip Parker King, který si spletl četné krokodýly s aligátory.

Uvnitř parku se stále těží uran a jiné minerály na třech místech, která stále mají výjimku, která jim toto povoluje.

A nyní již k jednotlivým atrakcím:

Ubirr, 40 km severně od Jabiru u přejezdu přes East Alligator River. V době dešťů je toto místo přístupné pouze s využitím nabídky aboriginské turistické kanceláře, která jediná sem má povolení ke kombinovaným výletům (loď, autobus). Dlouhá historie aboriginů je zde zaznamenána v četných malbách, z nichž některé mohou být staré až 20 000 let. Zároveň je odsud nádherný výhled na okolní krajinu.

